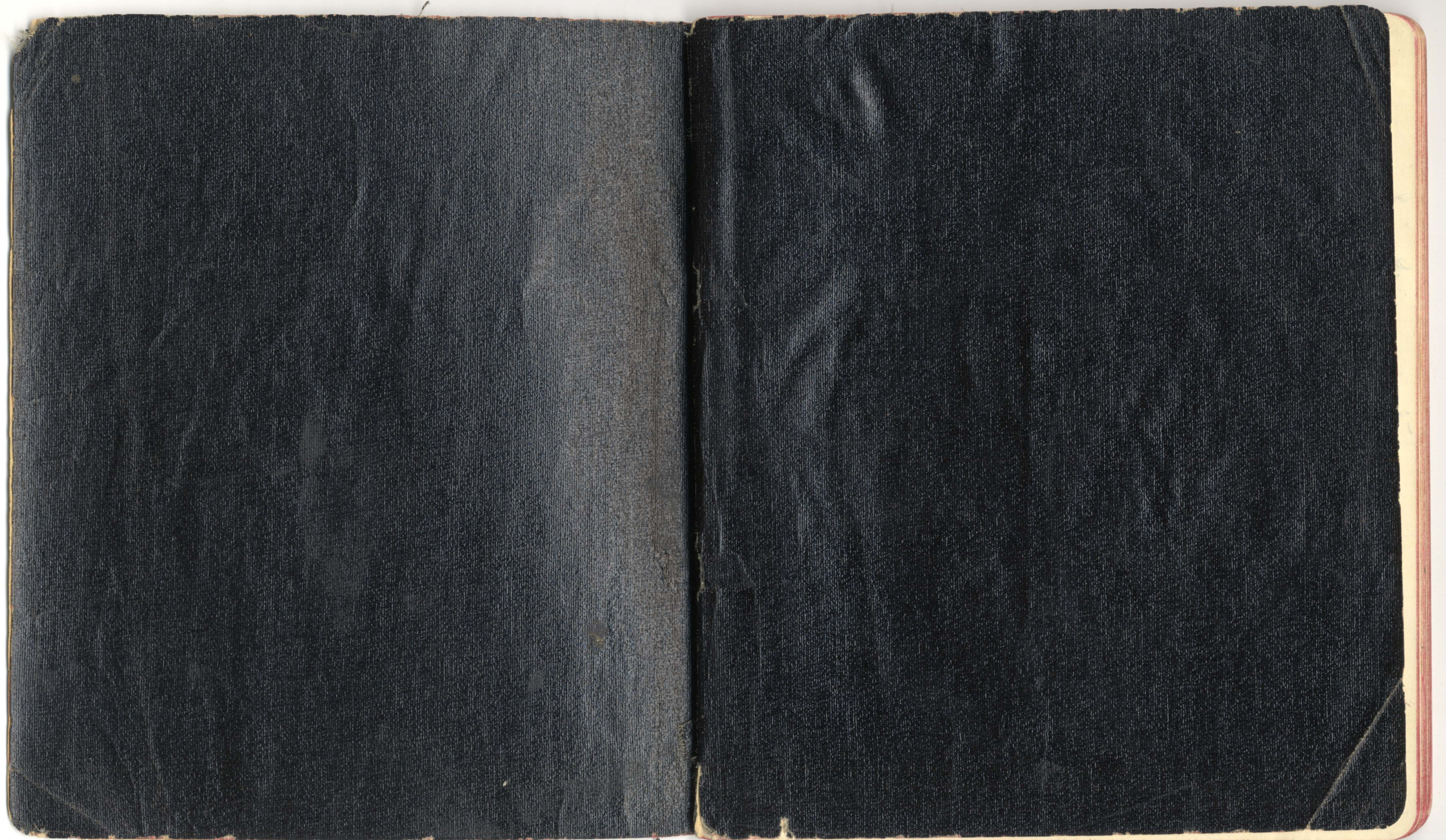

Ida Moberg
Föreläsning 64

Asiens Ljus

Världens förnigga 640 är före Kristus i staden Kapilavastu.
i Tactien 643 Kapila-Vastu

Peronerna:

Buddhōdana, Konungen

Pildharta, Buddha, prinsen

Viswamitra, En vis, Konungens rådgivare prinsens län.

Prinsens Amma

Yasōdhara

Texten bearbetad av. Nijduys och Asien Ljus
av Hagens Gård.

Asiens Ljus

1de Skten

Yungens Slott

Scenen föreställer en af en pelarrad tuddeladt rum,
Afren fonden utgöres af pelare
emellan hvilka utrymten är fri.
Närmast slottet ser man trädgård
med blomster och fruktträd, långt
bort ses en bergskedja.
Till venster från arkaderna är
prinsens sängrum. En smyckad
palankin till venster, under
hvilken prinsen sover.
Rumafdelningen till höger möblerad
~~utgöres af~~ ^{med} dyrbara
mattor kuddar och västar.
Det är nat. ankring 2 pr. norrg-
nen. En lysande stjärna syns
på himmelen. Två vakta
stå på yttre sidan om fond-
pelarna. Annan sitter vid
den sofvande prinsens bädd
i rummet till höger står

Kungen med korslagda armar
öfver bröstet, förjunker i tuktade
ser ~~med blickens spår~~ i öfver
öfver Landkapet. (Förspel)

Ammann:

Slumra ljuft och stilla
Kungabarnets lilla.

Tungen synd och ingen sorg
När i Kungens sköna borg
Får din själ beröra

Den skall Gud tillhöra —

(Commer) (nummer upplyses af ^{Större} ~~Större~~)

* Englarnas sång höres långt. Se världens strålar ^(Kun)

Kungen: min lif af saknad tärs,
Mig dödens färor skaka,
Lifvår du är mig när,
Du hulda mor och make.
Hvad renast fanns, du gaf mig i din blick,

När Annu då när du i dödens gick.
Den blick som ^{Kan jag} ~~prövar~~ ^{aldrig} ~~glömmer~~ ^{glömma}

Men vördnadsfullt ~~han~~ ^{han} ~~skan~~ ^{skan} i hjärtets djup
den gömma.

Det hopp är kvar: den evigt första tåg
Uppståndelsen oss ger hvaram en dag.

Han kommer närmare in på scenen, kastar sig
ned på en hvilkad, stöder hufvudet mot
högra handen och förjunker åter i sina
Tankar. Under tiden har Amman vaknat och
försätter sin Sång

Ammann: Tragna ögon vaka
Tunga stormer skaka
Myrten trädets gröna gren
Lugnt i månens milda sken
Helga barn Du hvile
Englar till Dig icke (Commer)

(Prinsens rum upplyses nu än klarare, den aflidne
drottningen står vid Palatset i ljus skrud bevingad
likt en Angel. Hon fläktar med ett gyddens palm-
blad öfver den sovanden Prinsen.)

Englarnas sång höres:

^{singes} * Se världens strålar af den helgas ljus.
På Torra heden bygges Kunskaps hus,
Ur jordens sköte mya bäckar strömma
Och rosenlandar uti mänsken drömma
Och män'sko hjärtat sväver ut af hopp
Den sorgsna skäddar nu till himlen upp

Sin väg han ser med öppnadt renadt öga
Och stadtets torz och präjd han skatar föga.

Vi helsa Dig, Du själar af världars själ
Som kom hit ner för alla släktens väl.
I österns morgonglöd och purpurstrålar
Sin Andes harmoni naturen målar,
Hus lif hur litet svagt och hopplöst än,
På Dig förtrostar som sin bästa vän.

(Kungen vaknar, synen försvinner,
~~det märkna~~.) jämte ljuset.
han springer upp till prinsens bädd.)

Kungen: Hvar där? En varelse jag såg
I ljusligt stjärnljus klädd just där (visar)
som prinsens låg invid hans hvita bädd.
Hög svara goda Amma, har du ej sett
det samma?

Amman: Jag vakat troget, ämt, men intet
har jag sett
Ens höghet har väl drömt,
här i det minsta skett!

Kungen: (Stannar hos prinsen)

Jundrens värld jag bor, det ljusnar för min blick
Af höga maktens nåd min Gudason jag fick.
Tus jordisk Konung Gudarna sig sänka
med Kärlek de gå' oss i stadtens tårna.
För mig är världen nu en helga englars stad
Där ägat skada får de älla helgons rad.
Välsignadt är det barn vi böra dyrka,
Engång med kraft det bygger ljusets kyrka,
Dä' ho'skar till mig nu med tusen tungor
En sållsam kärlas ton i detta faders bröst.
Skall skönt, en visdom, ^{människan} ~~tungan~~ kan utsäga
Skall barnet fortas i och detta äga,
Det dygd han läras skall, som får jag detta vär,
Af Gudars stora nåd jag denna kraft begär.
(Säuer sig)

Tuo med bar

En stjärna så klar vi skåda,
Hvad mätte den oss skall båda?
Vi springa med fröjd på bergens höjd
tra la la la la — ho la ho
Eh' svarar la la —

Och medan vår jord vi valla
Vi blicka mot stjärnan alla

Den talar om dygd,
 I väi posterbyggd
 Tra la la la ho la ho
 Echo svarar la la —

Det säges att en prins är nära,
 Samt engång skall alla lära
 Om Ranning och tro för evighets ro
 Tra la, la, la, la. —
 Echo svarar la, la —

1^{sta} Vaktam: ~~och ett~~
 Har Du ~~ef~~ ^{och ett} märket den stjärnan klara?

2da Vakti:
 Ja hur den skimrar gladt
 Öfver det rum där prinsens Amma med barnet hvar.

1da Vakti:
 Just det samma:

2da Vakti:
 Det känns ^{hå} underbart, här säkert englas bo!

1da Vakti:
 Så är det och min tro, ~~men~~ ^{har} ~~känner~~ ^{är} ~~det~~ ^{helt klart.}

(Wiswamitra härlar in medan Ronungen
 säger: Allt skönt och vacker st.)

men stannar och hör vidare.

Wiswamitra:

Hell Ronung, glädje råder nu i detta ståt
 (Kungen kommer emot honom)

En själ från högen värld oss medför wigt god.

Kungen:
 Är det min son du talar om?

Wisma:

Ja, därför jag till ^{hög} ståt kom.

Kungen:

Säg då min vän din tanke ut
 Hvad skall det bli af detta barn till slut?

Wiswamitra:

För detta Kunga barn i natt

Uti betraktelser jag sat

Och sedan jag i timmar grubblat, tänkt
 Tändes ritse med min själ försäkt
 Jag såg och hörde underbara ting
 En sal som lyser hela världen kring

Kungen:

Är det min son du menar?

Wiswam:

Ja, det är han, att godt i honom
 sig förenar.

Kungen: O, chaga, du min dyra matar!
 O, äls jag kunde än dig få tillbaka -
 Att skada här vårt barn.

Wiswamitra: (Så ljäsas nu och mer)

Nej, uti syndens garn
 Ej älska henne åter!
 Jagas ^{gudarna} Taagastuastuastas värld En drötting lycklig är
 Omsluta af svigt ljus af ewig kärlek bär.
 Hon är en himmelsk krona på sitt älskade barn.
 (Klockan slår, 3 slag, vakt anlyste sig -
 sig går. Två manliga tjänare komma in och stå upp sig
 vid ingången.)
 En röst:

Hur kan ej stjärna vara så klar?
 En annan röst:

Jö, derja! Kan jag gifva ett svar;
 Det himmelens tanke är, som henne
 i ljuset klar.

Bädd:

Det himmelens tanke är som henne i
 ljuset klar.

Kungen: (Lysande)

Har jag ännu så sköna stämmer
 klara
 tränger?

Folkets Lång körs bakom scenen: (Körarna o. män komma anslutande
 för bryt.)
 (svagt) En sågen kring berg och dal

Oss samlar i ~~hundra~~ tusental -
 Den nyfödda prinsen är lofvad
 Och prisa som gudarnas gåfva.
 "Vår sågs han lifver en lys
 I kung Suddhodanas hus" repning

Kungen:

Har jag ännu så sköna klara stämmer?

Wiswamitra:

Det folk o kung, ynges pris och lof
 För nyfödd prins vid älskadt kungahof,
 En mängd af folk, som glädjen så upplägar
 Med dyra gåfvor nu till slottet tågar.

Kungen:

Må de få komma hit till helig fest.
 (Till tjänarna) Bereden rum för hvarje andärd gäst
 Och smycken stad och slott och pelarrader
 Med rosor, liljor, glittrande kaskader.
 Så sköna färger från hvar prydnad stråla
 Vårt slott vår stad i guld och purpur måla,
 Så ingen i vårt land gå blödd i färger svarta
 Ty andast ljus och fröjd skall unge prins blicka.
 Tjänare gå, men hör på spittans munn som
 antyder gästernas ankomst.
 folkets

Folkets Rång
Klingar
något närmare

Det sägs att han helig är
De helga tecknen han bär
I drömmen hans moder fick skåda
Den vise, som engång skall råda,
Lära och älska sitt folk -
För oss blir han ljusets tal.

Slottets tjänare ha småningom samlat sig i slotts-
trädgården, afrikans blommor och hunda gertander.

En tjänare (kvinnlig) Hvi kan en själva vara så klar?

Kungen med sin rådgifvare ha gått till palatset de samtalande
En andra (manlig) på Pärmen.

Jö Herpa Kan jag gifva ett svar:
Det himmelens tanke är som henne
i ljuset talär

En tredje

Andra kvinnan:

Arbeten flink,
Se'n här korar sköra
Som iuga taggar i skötet bära!

(De uppte auktorerna fonopelarna med gertander)

Alla

Jä, jä vi arbeta
Vi leunda och streta

Engång kommer dag då vi ossa vetu,

Ty prinsan som hvilad här, de helga tecknen han bär,

I drömmen hans moder fick skåda Den vise som engång
skall råda, Lära och älska sitt folk - För oss blir han ljusets tal.

Folket kommer närmare bärande på gäfvor af 11.
alla slag, stamma framför slottet
Folket.

I fröjd vi vid slottet stå,
Vår prins kan skall kärlek få.
Vår Koning vi älska och lyda,
Den nyföddes vaggan vi pryda
Med gäfvor blommor och blad
Från folk uti land och stad.

(Kungen och Wismarna ha närmat sig fonden
och skåda öfver folkmassan en Budskap
Kommer in

Budskapet: (helsar)

O, Iudd hödarna ädle, store Kung!
Jag budskap här från gammal och från ung
Och ber i ödmjukhet om förtroende
För landets vix, nu just här tillstådes
Och för dess ombud ifrån hvarje trakt
Skil prinsen tillbe här med gäfvors prakt.

Kungen:

Välkommit är mitt folk så dyrt och kärt!
Tänka glada är jag att har älska lart,
Välkomna rikets gamle, vise män
Hvar människa och som vara vix vår vän!
(Budsk. går. Småningom samlar sig Kungen sig

Folkets sång och jubel hörs. Kungen går till Amman för
hemma draga upp draperien i palatset så framsen blir
synlig för gästerna. De komma in två och två beläna
med djupa vordnad den lille samt nedlägg
sina gåfvor och gå vidare så andra på plats
Sedan stoppar chieita in jämte landets vice
De kasta sig ned på knä och helga honor
enligt asterlandsk sed så som en gud lov de-
kas. ^{XX} Tårkomma rikets gamle, vice män etc

Chieita. ^{XX} Helt Dig du ljusets son, Du höga skötar!
I långa jordeär jag dig som väntat har,
Min kärlek, vordnad, dyckan tag emot,
I ödmjukhet jag ligger för din fot,
Jag setu din aukomets uttryckt i naturen
Ett glädjens ljus hos stens växtens djuren,
I ödemarken englar ljöft sig röra
Och himmelrik sång man kan i naturen höra.

Uti den

Andra vers

Upprop
af folket

Din rätta storket är ej männ's stor ans,
Den kraft du hemtar med ifrån Nirvana,
Din kärlek, visket världen radda skam
Och många själ du reser ifrån jam.
O helga barn af stjärneljus omgjuten
O att du vore här intill mitt hjärta sluten!
Nu är jag lugn och glad för själens ro.
Förtrostanfull jag går till dödens bo. (Uti på 1^{sta} aktan)

Chieita

Yasodhana

Kungen Suddhōdana
Prinsen Siddhārta
Och vi Viswamitra
Ceremonier.
heralder
folket

2^{dra} Akt.

Festsal i Suddhōdanas slott, Pelarväggar,
i fönren bry och skog. Till ^{vesten} ~~hagen~~ en Palatkins
under hvetken Kungen sitt och på hans högra
sidan står ^{Viswamitra till vänster} ~~Prinsen~~ ^{och flera adels} på vardera sidan stå koffers-
Ceremoniästarne står framför Kungen de
rida på app. Två heralden med trumpetor stå
längst bort i fönren.

Ceremonier.

och Kungen kallat har ifrån sitt stora land
De sköna jungfrurs flock till leka och till präja
Till täflan om lek och uppriktad skönhetshöjd.
De vänta nu sitt pris från unga prinsens hand

Kungen.

Låt dem på tröskan fram, de blomsta i mitt
rike,

De unga soliken och glädje utan like.

Ceremonier, vändes sig till heralderna, ger
dem ett tecken, de vända sig inåt kulisserna
och blåsa i sina horn. Rösterna komma de
unga flickorna par och par med dansande steg.
Folket går de förbi prinsens och ta sina platser.
Han tröskes åt kvar och en.
hofffolket.

Nu komma de, gif oss!
Om prinsen som en man
Sig i vill snälla låta.
Nå det kan inte låta
Ty skönhet är en makt
Den ingen motstå kan.
Han gör nog snart ett val
Bland dessa kvinnors tal.
Prinsen har förblifvit obesvord och den
sista har passerat. De unga bli stående
långt bort i fonden och se med förvå-
ning och åtrå på prinsen.

Konungen
och hofffolket;

Och nej han skäddes kall
På sina jungfrurs rad
Och blidken ad i glad

Han ingen välja skall.

Hvad står nu till att göra?

Yasodhana kommer in med långsamme steg,
händerna i försörvers bröstet stänger sig fram-
fö prinsen, ser honom städf i ågonen.

Nå prinsen ser henne spritter han till och står
sin blick i henne, hans blick är full av glädje och kärlek -

Yasodhana -

O prins! Finns där en gifva kvar åt mig?

Prinsen (~~stiger ner från trontonen~~) går till Yasod

^{Konungen}
och
hofffolket: Tygt, låt oss se och höra
Om står Yasodhana så spön
Hon får sin rena kärleks lön.

Yasodhana:

O prins! Finns än en gifva kvar åt mig?
Prinsen (springer ned från palatset till Yasodh.)

Nej, svaret är att slut, jag gifva dig
Blott detta band utaf smaragden klara.
^{hän blickar på sin hals, spänner det upp}
Underbart, hvad det kan villant vara
I tankens värld - men - jag har sett dig förr
och, långsamt öppnar sig mitt minnes dörr -

Du var ju min i fordom tid
Yasodhana så ren och blid!
Kom till mitt bröst du hulla maka
Från seklers djup, kom hit tillbaka!
Du stads ståtthet, kom igen
Till detta hjärta, förna vän!
Jag älskar dig i tiden länge
Och söka dig på stigar många.
Min tvining - själ jag återfunnit
Och lifvets glädje har jag vunnit.

Yasodhana:

En gång i sal och vär jag uti drömmas salt
Förälsket i hvila under fikonsträden
Om vakar vet jag ej, kanske jag drönde att
En ryttare jag såg anföra slätna leden
Af höge män från herrskarens Hof -
Inom mig sjöng du utaf pris och lof -
På hvita gångaren framträdde ädel prins
Hvars stolta panna själens kung bedär.
Hans öfver blick och sköna blick jag minns,
Nu i mitt hjärta fäst dess bild jag skådar.
Siddharta, det var du, tag här min hand
Af kärlek gafs den dig, du prins utaf vårt land!

Kungen o. hoffalket:

Välsignelse nu följ
Det unga par på färdem
Och prinsens hufvud följ
Med räddhet högt i världen!
Vi glädja oss att vinner en
Vår önskan uti landet här.
att Prinsens älskarta

Välsignelse nu följ
Det unga par på färdem
~~Vår prins ju tillig är~~
De helga tecknen han bär
~~En hufvud och ständigt~~
~~Först till händelsen~~ här i världen -

Så mottag min välsignelse
På lifvets framfärd
Vi märker för det hand
Egen sprida givt i vårt rike

Yasodhana så skön, kom för sin rika kärlek
tän -

Gasadhana zä skön
 Kom för sin rika kärleks lög
 Hon prinsen ^{måste} från ^{språk} hans dröja
~~Hon glädjer åter vända skan till~~
~~Hon är för~~
 Hans själ som pynt med kärlek ljus
~~För stänges skan an~~
~~Hon lyra skan /~~

Ja Karlken dock radda skan
min son från mystiskt grubbel
Nu fönt blir lifet gäst och gäst
Du kan sin lycka finnit loss
och händelse som hvar vrymsa lätts
som lalar ^{blott} om ~~en~~ livad
der i ~~ett~~ raddans finit

I broder, I faden vilke
I faden beprøve. Pas

Was ganz summt

(2de) Tabl^o

En festplan i fonden berg o. skaf. Festplats
folk på vägderna, stå väntande på tidhär.
Med på planen under en blomsterblad
planter stå suprabushta med guld
samt deras svit. Överst på bogen stå 3
herolder och blåsa i långa lurar som tien
Ränna gifva derigenom prinsens auktoritet.
Folket.

Prins Svitharta Regner, no Skas Kär-
Se den förste af de tre
Han som står med S höge
Som med Ringens afhugg tvänne träd.
Han som tyglade vild naturens häst.
Tingen mäktar med dig tafel-
Helt dig Regner! Du gjort det bäst!

Se hur Kärlek i hans äga lågar,
Då han af södhara ber,
Hon behåller denna! Kärlek
Det syns tydligt då hon ler.
Han är värd vår sköna blomma,
Han oss visat hvad han kan.
Helt dig Regner! Du mig
Du gjort det som ingen anna!

och den falken sjunger skaller täflarna. Först
frömmä barn som kasta blommor på hans
väg. Sistharta jämt de tre medtäflande
maktas under falkens jubel. De stanna
ett stöpet från Palankinn. Sisthartas blida
beröas på Yfasodhara.

Suprabudda:

Du var oss kärast, du vårt hjärtans outkan
din äger uppfyllt; men hvad tracceri
har lärt dig mer af mannaidrott, der
bland rosenlundas drömmande de gått,
du Krig och jagt och vildslektar har lärt
de andra tre! - Dock vackra furste, tag
du skatt småt du som den bästa vunnit.
(leder Yfasod. till honom)

Yfasodhara. [Tagger en kran af många blommor
drar sin höja i svart o. gula fiv sin ansikte
du hon passerar de tre medtäflande,
stannar sig framför Sistharta, med en ädmjukt
brynning blottar hon sin ansikte, händer
hans ansen Kring hans hals, lutar sitt hufvud
mot hans bröst, böjer sig ned, vidrör
hans fot; säger glad:

Tyge Prins, se, jag är död.
Nu mitt lifsmål jag uppnått.
Till det högre sällhets mått
Kan icke månen skötsel vänt Råma.
Li. 20h. (Kärleks-sång)

(Hans i hand taga de bort helande folket)

Folket: Se här kärlek i hvars äga lagar
Du kan gasöskara ser
Hon bekräftar denna kända
Det synes tydligt du hon ser.
Kan du vänd när sköna blomma
Kan du visat hvad kan kan.
Helt dig bekräftar du unga
Du gör det som ingen kan —
(Förhållande fader.)

8. Fäbbl. 3

Prinsens trädgård. I fönsten till väster syns en del
af slottet. En hög mur omger trädgården till höger
en stor kapparpport. Palat gången och vatten spel
enligt ästerländsk sed.

Gas luter vid en springbrunn, prinsen ligger
på marken med hufvudet i hennes famn.
Dauserskor dansa. Roster Prinsen somnar.

Roster:

Roster vi äro af vuden som klaga
Sann längta till se, men som tvingas
framåt - men, som vinden, är människans
lif

en klaga, en suckar en storm och ett käft.

Dauserskor:

Droin om kärlek droin om frid
Chut med dig skall glädjas!
Längin för dig till ditt land,
Rytmen eggas kärleks brand.

Af och:

Sakta bakta han slumrat in.
Låt honom hvilas från jordens glädje
Och endast ges honom sorg och smärta.
Hans grubbel åkas för hvare dag.
Hvad männne tynger uppå hans hjärta?

Roster:

Hvad njätning har du under den ständiga ro?
Tror du på kärlekens löften och tro?
Stig, rasom vuden på strängarna leka,
Så lifvets skenfagra lågner dig smeka.
Hör du, o chayas borti! Vak upp utur din dröja!
Du har en värld att prösa att hugsoala,
i blindhet stapplande på tornsträds steg
Din stund är kommen. - Upp hon väntar dig!

Prin sen vaknar springer förskräckt upp ser sig från
gande omkring.

Din stund är kommen, upp hon väntar dig -
sin värld o värld, gåg hör, gåg kommer.
(Dauserskor ^{den sig} förskräckta borti åt ^{afgrund} ~~förskräckta~~)

Yach. (springer till prinsen)

103
57
41
56
235

O make, du har drömt, din värld är här hos mig.
Prinsen (Tankfull)

O hand kval och strid, detta brödt
Din kärlek ^{dyra minna} är ej nog att bringa mig den rätta tröst. —

— Just nu jag hörde vindens röst
dess suckar, klagan efter ro, ty
som vinden är människans lif
En klagan en suckar, en storm och ett kiff.

Dauverskorna (för sig)

Hans grubbel ökas för varje dag
Hvad mäanne tynger upp på hans hjärta?

Yach.

O make kom och fröjdas af min kärlek
af dans och dans
(vinkar dauverskorna till sig, de närma sig
långsamt med vördnad och förundran)
off Chitras underbara saga som
är magiskt häst och fjärran land, och
är den gudavise man.

Det är denna saga Chitra hört af far
och han af farfars far och så den gått från släkt till
släkt

(drar honom ännu till sig på en.
(till Chitra) Chitra kom, din prins väntar afom
huru sagan om de många världar underbar.
— tala.

Chitra: (Stiger fram, ställer sig en stycke från
af och Prinsen) Slickar dansen
gören prinsens glad

Det ges ej land där icke kärlek icke sorg ha so -
De båda äro ett skum mänskligt icke det vill tro -
Så talade den gamle vise, han som på sin tid
hört genom rymden för -

Skadade att det som Gudars Makt frambragt.

Många jordar, afom solar flev han såg
På varje jord var lif, på varje sol ett högre
ädant.

~~Det var en sträfvad utav hast och ro,~~
i varje lif en kärlekspro sågs gro
glatt strid och äflan hast

Fastän i varje lif en kärlekspro sågs gro

På flere klät var männ! skan slikt till det yttre
än var hon högt, än Rapparroos sin svart.
Chen i det iure strälade guds kärlek leka i den
alla.

De aflades och ströds med varandra
och fröjades då deras bröder sågs i striden falla.

(Prinsen har blifvit mer och mer intresserad)
Men hvar fördes han i rymden upp,
Rorn till en palat som strälade och lyfte.
Här hördes ljuden harmonier blott
från vägen genom skidliga likt etheren.
Den kärlek som han sett förut hos
människan som frö

Nu äro vi vid vägen upp och fröjades allt
/ In som allt var det det do

(Prinsen går till Chitra till Gadh.)

Yosachera den perla hemme gif till takt
(till Chitra) O Chitra, du som känner sagans land
Hvar står den sagas snabba traukast banden?
Hur gerna mitt palats gåg affra vinge,
om blott en dag uppå hans vingad buren
gå skada jordens vilda krets!
Här har jag intet sett och intet tålat!

Hvad finns där utom dessa kappar portar?

Chitra o. drottningarna:

Staden först o prins -
och tempel, trädgårdar och lundar se'n
och ätterfält och angrästat land -
med strömmar, slätter skog mit efter mit,
därnäst Kung Bumbigars rike, sedan stora
vild med tusen folk.

Prinsen: och se'n - drottning - och se'n (se framman för
Prinsen (och se'n) - och se'n, och se'n, och se'n
(och se'n) drottning med uppmärksamhet)

(tackfull) Gadh, nu har jag det beslutat (proper)
hitåt Chauna!

(för sig) En tur jag göra vilt igenom Floden -
Chauna (springande)

Hvad ämbets män prins af sin tjänst?
Prinsen -

Den prins ber sin vän om en tjänst.
O Chauna, länge har jag i det dvalgas
i skuggan av den som finns utom dessa
murar. Hvarför prutlar man så visa mig

Lifvet sådant det är?

Pro mig Quara förtälja mig om jordiskt
livande. Kvare berättar det?

Quara:

En höghet vet att jag förbjuda är
att tala annat än det som glädja Kan-

Prins. Hör Quara i morgon gör dig redo
att vandra påskåd med mig genom stadens
gator.

Quara. Men —

Prins. — Ja ja med min fars tillåtelse förstås.
(Kom igen i morgon niiddag, farväl till dess.)

Quara (lyggande) Sam min prins befäller
(går)

Godk. (tager prinsens hand)

Min make vår lycka vill du grunda
med att sörja med de lidande.
Låt bort de dystre tankar och lef i nuets ro.
Kom hit och vila ut vid vattenpulver
Och somna bort vid toner af dess fall —
Kom flickor Kom, Håll upp en sång

för sorgen fjärra i Kungsborg
(sätter sig, prinsen intar samma ställning som
i öfversta scenen)

Prinsens (dansas —)

Prin om kärlek dröm om frid
Att med dig skän glädjas,
Lången för dig till sitt land
Prinsens ägar kärleksland.
Men du gör till det i land
där den skänker vila.

Kärlekens hjerta

Röster:

Med njutning har du af ständigt ro-
tro du gör kärlekens lifvande och tro.
Dj. såsom vinden på strängarna leka,
Ja lifvets skaparges lögnen dig smaka
(Prinsen reser sig till lifvets och skidar
undrande i höjden. Ridar Jaller.)

~~Fatta~~ Fatta 3

Ugata i staden Kapilavasta långt bort genom
flytes staden af en flod. Enligt laurits sed
nått försäljare vid sina bord och utbjuda
varor s. s. frukter, sötaker etc. etc. åt förbi-
vandrande. Närmast Vattenbrändan kommer de
~~enligt~~ ^{enligt} ~~de~~ Anas Ljus. i Vafvare i färd arbete. En färdare
bädder ut tyg till torkning. Närmast närmast den ven-
ster hämnar en gammal skola. Elev. gossar sitta i en half-
cirkel omkring honom, upprepa med dygtydlov:

Surya Shiva Vishnu
Lukemi

En handl.

Orangen, orange

Röd-, röta

Korn o. Rör.

Prinzen kommer med chamma, kvardra förkladda
till handlande i förbotligt samtal. Prinzen ser
och gillar den gråa annat, köper
sötaker ges åt barnen. / Falke flytligt
pratande, ja Råpa o. sälja.

Prinsen o. Ch. in i folkvimmel. Soldater passera, myf-
ket folk och barn springa efter.

Prinsen o. Ch. Komma fram ^{långt} till slutet. En barn
passerar, lugnar sig för prinsen och visar på sin stol

När tag plats jag ber!
och för en tidigt slutt
Ni bär af starka armar
Till nialet för en vandring.

Et bröllops-tåg närmar sig från passera
Kommer från väster. Prinsen har nu
kommit upp till rampen och stannar framför
Gurum. Prinsen ser på bröllops-tåget, under ti-
den hemförloppet Gurum sina elever, som skyn-
da sig till efter tåget. ~~Det tåget~~ passerat
Skymningen faller på, handlandena packa in sina
varor och lämna platsen. Efter det bröllops-
tåget passerat, stå ännu kvar något folk och
skåda efter det, en Krympling kommer in -
slappandes på ryggen, bär en barn honom i
hans faller. Krappen är full af utslag.

Krympling. Hjälp herrar! Hjälpen mig på fötter, hjälp!
Att jag ej döi förrän jag kommer hem!

(han förtöket resa sig med egen hjälp, men faller tillbaka)
ropar: "jag lider hjälpen mig folk!"

Prinsen ser med förvåning hur folket flyr den
sjuke, han springer till och lyfter honom ömt
~~den sjuke slappas bort~~) håller honom. upp -

Prinsen

Hvad äro slag har drabbat dig?

Hvarför kan du ej resa dig?

Säg Channa hör du svårt kan andas
hvarann så kan suckar och jämrar sig?

Channa.

En höghet! Senne min prestamittad är
Hans renor är som en afspänd bågsträng
hans lemmer äga ingen styrka mer
Det är ej godt än hålla honom så
Ty smittan kan slå af en och på en.

Prinsen synar den sjuke sin uppmärksamhet
leder honom bort och ger honom penningar -
der långt efter honom - till Channa:

Prinsen: Skall dock mig tillika också drabbas?

Chamma: Håge Herre!

Alla människor drabbas
af samma öde under skilda former.

Prinsen: Kommer dylikt ödet
förlutad förbehåll?

Chamma: Som listig orm det smyger fram sitt huvud
som strimmig mördare i busken dolt.
Vid vägnas kant, uti en enda språng
på lyftet störtar; eller också som blixten
den ena trappan det, den andre ej.

Prinsen: Då måste alla uti ängslan leva

Ch.: De göra så, o prins!

Pr.: Och ingen vet,
när friskt och sund han går till nattens ro
om han skall vakna så?

Ch.: Ej någons, prins!

Pr.: Och hvilket slut på denna plågons mängd
som komma slumpvis - bruten knapp och gjut
och ålderns naumakt?

Ch.: Ja om människor kan
och vill så länge bära sina plågor.

Pr.: Men om hon gör det, och hon blir som
denna
för att till ännu äro en plågasjuka
och lever dock och åldras mer och mer.
hvad blir då slutet?

Ch.: Döden, Furste.

Pr.: Döden?

Ch.: Ja, döden äro alla bli. men hur och när
han kommer, ej vi veta. Vågra få
bli gamla, men de flesta duka under
för sjukdomslidanden. Men dödens lag
för alla gäller. Se - där bär en död!
(Från högsta himmen ett litet grans. går ned åt flocken
Gondens)

I likpraxi deltaga den aflidne stärt^{ingen} med korblepp
här ropande (enligt denna lys.)
18

O. Rama, Rama hör! Skän Rama i broder.
Efter den höga dödbarn med bärn fläta af bambus
där den döda ligger med grunda nedfärd under
bak. Oför kroppen är ett roligt släp ströto.
I rikenna på Isclua vänga de bärn så att
den dödas kropp.

(det mörkna mer o. mer)

Rama! Rama!

Längst bort i fjorden Rama de och ligger
den döda på att här som antänds —
Elden syns och rapen

Rama, Rama — höras —

Pr.

— Kommer detta slut till alla leprande?
Ch.

Ju, det slutet är för alla.

Så hög som låg, så ond som god skall dö;
Så säm. så förs det luggarna om
och lefva upp igen. Men här och kvar
ej någon vet.

Prinsen.

[Skådar upp mot skyn, hans ögon stråla af
afsnjörst glans, så ser han åter ned på jorden af mörk
blikken da glöder. Han upprepar detta på tre gånger.

O, jag känner ser,
hur jorden ligger i oändlig döds kamp.
Var torn dess glöda är, dess högsta goda
ett bländverk och dess onda afgrundskval;
ty njutning lyfts i miäta, sugornas kraft
i älderns svaghet, Karlekens i saknad
och lifvet släckes ut af dödens hand,
att tända åter under nya former.
Den inga känner, men som manna tända
på nytt vid tidens hjul, att kvalpa krång
bland falska njutningar men samma miäta.
Från minna ögon slöjan fallit här!
Jag som dessa andra, hvilka ropa
till sina Gudar, utan att få svar —
där miäta vara hjälp för alla dessa.
För dem och mig! Måhända Gudarna
behöfva hjälp, de och i vassmakt fallne —
där de på ängstfulla läppars bön
ej mäktig frälsning sända. Ej jag kunde
skulpen lemna dem jag hjälpa kunde!

Du har en vildt afjælsk, af hugsvale
 i blindhet stappende på tømestrodd Stig
 din Stund af Kommen, opp som venter Dig!
 (Hjernen strålar klart dess sken fæner på pannen -
 Oh. Efverværdig af den Kraft som utgæf fæin
 fæin fæin på Bæn -
 ridd på fæin -)

(Ch 2.)

6-4

~~Prinsens och G. afgemak.~~
Tudalav, till vänster prins. o. G. afgemak, vassgeren
skildes a

Prinsen o: G. ~~håller på till sin bård~~)
~~håller på sin bård - G.~~

Röster: Din stand är nära! Tiden minn är!

G. (vaknar förskräckt, ser efter prinsen och lagman
och då hon ser honom.

(gråtande
O Herre! vakna, skänk mig tröstens ord!
(Kysar prinsens hand 3 gånger.)

Prinsen, vaknar (rätter sig) Hvad fattas dig minn älskade
G. - ?

Gas. (gråter) O prins!

Jag sjönk i fören så säll, ty i minn lif
Jag kände rörelsen af denna kärleksprunt
Jag bar af dig, och hur minn hjärta
af detta dubbla lifs pulsering slog -
Men ack! (springer upp) tre rådselögner drömmen
frammanade; af skräck gån darrar än -
Jag såg en tjur med vitt utbredda horn
hel hvit, en lutermarkens konung
En ädelsten uppi hans panna lyfte
Så genom gatorna mot stadens portar
han vägen tog; och ingen kunde hejda

hant lopp, trots så från Indras tempel ljud:
Om G. hejden tjuren, stadens glans
går bort med honom! Ingen dock det kunde.
Så gret jag högt och mina armar slog
kring halsen på den väldige och ljöd
den stänga portarna; men bolande
han slängde undan mig och bröt igenom
ljud port och ~~blommor~~^{omman} trampande till marken
den väktare och gick sin bana fram.

(prinsen blir intresserad reser sig och går en
uppmärksam tecken till G. som berättar vidare)
Men nu jag såg Indras gyllene fana
på porten vaklade och föll; och se!
uti dess ställe restes en banner,
hvars verk af silver och rickens glans
likt låga flammor och nya ord
och nya tankar stods skrifna der
och allt hvad lif och anda hade gladdes
ät detta budskap; och en blomsterregn
i tätta skurar föll af blommor, verna
jag var i under hvilket himmels stråk,
i färger prunkande den vi ej skådat
Prinsen (smeker henne)
Detta allt var godt,
min lotusblomma.

Yngste - Ja, o herre! men
den slut en väldig stänning kapade:
Din stund är nära! Tiden mine är!
Och så den tredje drömmens skräckbild kom;
ty när jag smög till den sista herre!
på värdens knuten orörlig lög (poken på landet)
din smärte
der fanns, men icke du - mitt lif, mitt ljus,
min Runy, min värld! Och när jag reste mig
i rummet mitt - ditt perslurade bälte,
som jag har lindat här omkring mitt lif,
förläts till en giftig orm, de ringar
jag bär kring fötterna, minna gyllene mycken
i hitar fjärra sönder, hätersroror
jivande till stoft, vår bröckapblådd
till smärten työk, ett något stes iten
det tunga purpur - hänges och från fjärran
jag hörde hvita tjurens bälade,
och fannas gladdrande förvunden hörde
det ropas åter: Tiden mine är!
Tid detta rop jag vaknade & frains!
Hvad Runa dessa syner båda annat
än död för mig, om ej - hvad värre är -
än du mig afvigeför eller ryckes ifrån
min sista fjärran? (anslutet af prinsen gäster)

lutar sin hafens mot dens bröst)
Prinsen -

Naf tröst, o älskade! ann tröst
en afvigelig kärlek skänka kan!
Vår torde dina drömmar skuggor vara
af tung, som stunda;
Duper hvad helst må hända tänk upprå
den stolta hvila tjuren i din dröm
och fannas eldskrift, och var viss derom
jag alltid älskat dig och skall dig älska;
och hvad jag gör för alla, mest för dig
jag gör. Och nu var lugn! Om sorg dig drabbar,
sök tröst i hoppet att det gifser en väg till
till friid på jorden genom våra sorger.
Och tag med detta samtag med allt och
och en välsignelse som tragen kärlek
för må att tänka; må med denna kyss
mitt hjärta hvicka dessa ord till ditt -
att du må veta hvad jag andra veta -
att jagst jag älskat dig, i det min kärlek
till alla lifvande har flödat. Men,
Qvarstanna saf! Jag vill stå upp och tala.
Afar. (dödt)

Mitt lif, mitt ljus, min Runy, min värld!
(Hvad Runa dessa syner båda annat
än död för mig, om ej - hvad värre är -
dödt)

är du mig älskligare eller rycker
ifrån min sida fjellan?
Prins för äro: sin härdens kyske hemme
hon lagge sig utrotas har draga draperi-
et för - - går till fönstret och skådar ut
stjernans sken faller på honom.
Röster Valf
emellan makats eller daggens väg.

X X
O magar kon! Vak upp retur den döda!
Du har en värld att frälva att hugsvalla
i bländhet stappande på torntröddsteg -
ditt stund är kommen. Hanskan väntar
Prinsess. ^{Frälsning} Världen väntar dig!
Välkom, jag går! min stund är
kommen!

Du ljufva slumrerska har manat mig
till detta väp, som skiljer oss, men frälsar
en värld. O stjernor som mig manar ^{af jord}
O jord i sorgdunk höjd! för dig jag offer
min ungdom och min tron och min galat
min glädje mina gyfne dagar, nätter
och dina ljufva armar, hulla drottning!

Det hårdaste af alla offer! - dock!
när denna jord jag frälsar; äfven dig
jag frälser, bringar och mitt barn, som ej
jag vägar vänta för att se, att icke
jag vackla när i mitt beslut. O barn!
O, makt! Fader! folk! - I minsten dela
en liten tid den ängst, som jag känner
i denna stund; att en gång lysa när varda
att ^{visket} Lagen när förkunnas alla folk.
Nu står jag fast (går omkring sin makts
och går och kommer åter ^{här})
ej för att jag har funnit hvad jag söker
än mitt fullt sträfvande vinnas kan sitt mål.
(Draga upp draperiet kvistar en sista blick på
sin sofvande makt -

Farväl, farväl, min glädje ^{att af jordens}
mina gyfne dagar, nätter ^{lycka}
min ljufa, ljufva makt! (går långt ^{jag vill försöka}
bakåt med äggen på ^{den offer} Guds lämna sofvande
och står nu i förhållan ^{den offer} där drottning
sommar den när, andra de -

Prins. Tryck tungt o mätt! på deras agnlock,
firsägla dessa läppar, att ej någon tår,
ej någon tårgeus röst må hejla mig —
Farväl, farväl I vännar! Medan lifvet
än eger värde, affrar jag det app
och går att söka frälsningen ut Guad.
(kastar en blick på hvat och en, kunnig
ankring, går mot fonden ser öfver land-
skapet ropar med dämpad stämma

Channa, Channa hör mig —

Chann (bakom scenen): Jag hör o Herre!
kommer in

Prins. Tala sakten!

— Vänta mig Kautaka, ty Hunden kommer
du jag skall lämna detta gylfne fängelset
och gå för hela mänskligheten skull
att saken sanningsvis tus hon är funnen.

Channa. (Kommer in)

¹⁰ Och dyre prins
ha du de heliga, de vise män,
som tyda stjernans språk, Jergafors talat,
du de oss bjöd hoppas på en tid,
du Kung Lotharta Tus Thodans högeinte son —

en herre öfver Herren — sträcka skulle
min spira öfver alla iken? Vill
du draga bort att låta detta värde
ur dina händer halka, för att gå
ankring med tiggarns skäl? Vill du gå ut
i världens ädmarks, som eger här
att parader af sächet. (visar med handen)
Prins

² Vertu jag kommer att
och ej för tronens höjd; det Kungadömet,
hvarpa jag älsknat gör, långt högre står
än alla jordens världar — ty att jordiskt
är underkastadt världens och dö.

Channa — Men adla Herre!

— betänk din höga faders lidelse
och alla deras, som din älska här!
Ni det att rädda dem att först dem döda.

Pr.

— Min var, den kärlek
är falsk, som saken själviskt nyttning blott.
Nu gå och hämta mig Kautaka.

Marpa ut

Channa (sorgset)

Jag går, o Herre! (går församt
med sänder hufvud)
Fotvisslar)

Röster:

Vi helsa dig, du själ af världens själ
Som kom hit när för alla Högstens väl -
I österas morgonglöd och purpurstrålar
Sin andas harmoni naturen målar,
Sitt lif hur litet svagt och hopplöst än
På dig förtrostar som sin bästa vän.
(Stjernarnas sken bli intensiva antal ökas och
deras sken bli klarare, det börjar susa i luften
Luften blir som lefande sus och ljud för
nimmnas. (Prinsen skådar uppåt himlen, tyckes förstå
den språk.)
Channa:

(Lider hastan fram till barmen -

prinsen anfallnar Channa -

Pr. Farväl Channa, du trogen vän, farväl!

(tager tommen och klappar hästens hufvud -

Stilla hvila Kautaka! I natt
du skall mig bära på den längsta färd
jag någonsin gjort, ty nu jag rider här
än söka samman, men här sin
sökare skall ändas, jag ej vet - blott detta, att

jag ej skall hvila, förrän jag funnit henne.

Dufv i natt var sldig, djäp lät i det
dij hejda, om än tusen dragna svärd
att vägen stänga eller gapa, murar!
Gifst akt! Om jag din sida kör och ropar:
Framåt min Kautaka! Låt stormens vinge
bli efter dig! Bar din herre nu
med eld och mod! (sprunger i sadeln rider bort)

Chin Verld, Verld se här jag Kommer!
(Det blivtar sökan mullrar Channa står för-
kräckt skådar åt höjden, kastar sig på
Knäfallen och tillber - tillbedjan -

Röster Din stund är Kommer, Kommer inne är!

Yasook. vaknar, ser efter prinsen, ser badden
som blott hans maats ligger där, rusar
hon upp till det öppna fönstret ropar

Sökharta! Sökharta! (träffas
af en blix, faller afsvimmande -

(Rider fram)

A-5

Storstadens Rajagruha ligger bort som fem
högder som resa sig, bekränt med palmer -
På den närmaste höjden syns en gräta.
Prinsen sitter der, i klädd den gula manteln,
djupt begrundande. Vidanför höjden syns
flera asketer, sjelfplågar, hoar för sig ut -
gera olika skatningar, Se Hsien L. 126.

En Asketen

Shiva, 'Shiva, 'Shiva!
Shiva! Shiva! Shiva!

Buddha: (väckes af deras rop och sina tankar,
kommer ned från höjden, ser med sorgsen
blick på asketerna - vänder sig till en

Herre af många lidanden! I långa månkvarf
jag drallts på detta berg och samning stot
och skadade mina bröder här och där!
du hårdt sjelfkvalde! Hoar för laggen
till lifvets onda mera ont ännu!

Den vise.

Det skrifvet står
att om en mänsklig döden på sitt kött,
att hennes lif i smärta uppgår, döden
för henne blir en väldigt-syndens slagg
skall sofras bort och själen renad sörga
sig upp ur smärtans smältugn till de synder,
som stråla i en oförsämlig glans.

B. — Sen i molnet der.

Som flytanden på himlens kvall en mantel
liksom af gyllendake har virat nu
omkring er Indras tron? Det steg
dit upp från storm uppdreft haf, men skall
i tårar upplöst falla ned igen
och sippra fram på mörkamma vägar
igenom klyfta, rännil, gytjig elf
tills Ganga och sitt ursprung, hafvet åter.
Vet du, min broder, om ej så det går
med helgonens lyckalighet också?
Ty det som stiger, faller; hvad du påper,
för kungas skati; och om med edert blod
i himlen påper dyrt på helvetismärken;

skall efter stulart aftal mödas till
frå mörkt begynna!

Den Vise

— Så den göra det, Ack!
Vi veta icke detta veta intet
för visso; men på natten följiv dag,
vi oro frid - och vi, vi hata köttet
som med sin boja af förbannelse
i stoftet tynar själen vägen ned.
För själens skull döda vi sätta upp
i detta spel med gudarna vår insats
af Porten Rval för vinst af himmelsk fröjd.

B.

— Men, ^{och} denna fröjd
en myriad af år fortvarar - blekna
den skall till slut; ty gifves väl ett lif,
så alikt detta - under, afren, bortom
— att det ej vetlar? Säger mig, i brödet,
om edra gudar njuta evigt vara?

Om Lise

Skj, blott den store Brahms
är evig! Gudarna, de leva endast.

B. Skolen I,

Som synes vise, fromme, tappre män,
du spela detta dystra tärnings spel
med insats af ett lif i ve och jämnar
för vinster, kanske drömda blott men alltid
förgångliga. ~ If kärlek till sin själ
är det väl rätt att kalla så sin kropp
och gissla, stympa den, att han ej måktas
upphäva Anden på dess forskningsfärd,
men måste slupa före nattens inbrott,
lika villig söthärd öfver kofvets sporrar!

I dystra herrars! Sagen - viljen I
i spüllor byta ned det Sköna hus
som blef vår koring efter storma tidhvarf
af hädda nödor och höns förtvålade skänkan
och ljus - det måtte oss blef bekänt - hvarvid
vi se oss Pring, om icke slag skall rändas.
och hvart den bättre vägen Frökning bär.

Alla Asketer.

Vi denna väg
ha valt, o Kungarow! och trampa den
till slut i hopp på döden - vore än
dess alla stenar glödande. Om den
en bättre kämmen nämner oss den - om icke
gick bort i juvel!

B. (Till blomstret)

O blommor små på marken G. I. som vändes
mot solen och milda Aulet - ingen enda
af er förfelav eller lefnad, mål,
ej någon utaf er beröfvar sig
sin skönhets ljusa skrud. Och palmer I!
som höjen edla hjessor upp mot skyn
hvar händigt vetande er så
att växa, med er lott förnöjda, app
från spåda staten till fruktens tid är min
och solens lof från edra Kronor brusar?

ASK.

— Schiva, Schiva etc —

B. går sakta uppåt Kullen - (här föglarna)

Och I som dvärgens gläd i trädens skot-
pappojer, trastar, näktargalar, Quvar -
ej någon katar i bland en sitt lif,
men mänskans som en dödas - eders herre -
ja hon är vi; och hennes viddens när
af blod här frukt i 'spilspålag de mester'.
(~~tidning~~ fanns)

Mellanspel rensföreläsning

forts. 2 x

J. B. sid. 168

~~En vid ströghäls~~

Långt bort i Jorden byn Senani; hyllad med
torftade inbäddad bland palmer.
I d. L. 152. Skema en ströghälsen Lunde
tän venter ett förutsett dandels tvilket B. åter.
Han är mager, ^{blek} ser lidande ut. Musik hörs
på afstånd den kommer närmare man ut på
någon inkomma danser för från Indras Tempel
sköda gliten, följer af quackanten: en trumslagen
hon är ankrasad af påpajelsfjödor - en
Quapper på tre strängar lilla och en blåsa
kanskli. De sväppa fram till en högljussfest
med silfverklackor kräng fötterna och armbågar
- dansa sparsa -

Lån dansen går vid västans lilla ton,
if stannas den för hög och if för låg;
Och vi ska dansa till oss mannens hjäten.

Förskräkt går strängen af och sången flyr,
men slaktad sträng är stann, och sången dor,
Här lilla if för högt och if för lågt.

gär går min som min luf i idel fröjd!

B. (se 2te) Säg mig Er väg i blindhet
och den som smöden ligger frukt
på honom ty är sig minn skan sträfvat fram i
Ty du har hjälpt mig — som en Gud
men en fröjd i sig länge är jag sökt
en vana den väg som för till ljuset
och som och prälsar ifrån för det här
som lyser nägonstades luf som främst
Åkan i den väg jag följt den och går
Du som går den äfverskräckt, ty ljuset
Frid som mig lyser fram är i mig och
Lam väder stort och starkt i samband
mitt i min luf vilja, Rånar!
Sagade (många) prof mig re i luf. —
här under denna lufvalp denna
Buddha reser min sista fröjd. —
starkt, vandra långt till Buddhi luf under
det som som han talade med naturen.

— Talas: (medan han sätter sig)

Här under detta lufvalp samman
går mig skan uppenbaras — fröjdens i
begrunden

1. O Kärlekfulla Buddha och vän ~~och~~ 168
Roster O Kärlekfulla Buddha och vän
och Hare! Du som med kärlek vreden,
begäran, högmödet och rädslan, triffat.
Du som för en älska alla affär dig,
Luf tröst gäst! En vild välsignar dig,
Dig, Buddha, som skan lindra hennes ve
gast älska! Skid din sista skid
för oss, du Kung och Segrare! Din skid
är Kommen, denna är den nua, kraspi
verldens äldrar väntat!

Buddha sätter sig under tröst följt i begrunden
det mörkna måningom, Buddha väsen s. s.
Arati Trishna, Boga med sin följe af skräckfanta-
mer fylld luf, alla synas brinna af hat till Buddha
den synas de onda hälar än in i ögat och i mörket,
den da hörs endas deras hälsker blandas med
Åkans darr och vinder tyg. Måningom oftar
alqvist, under saktar en svag luf ström-
ma byter fram genom mörket. Hjärtan blir
syntlig. Själva Rönner rötter höras: Jiv. 169
Kärlek

Spelviskhelens Gudinna / står framför Buddha.

Om du är Buddha - låt de andra
i mörket, det är nog för dig att du
är så förutan velling; upp och rjöt
af Gudars Rådhus, de der intet akta
men sitta i en evig hvilas ro.

Buddha:

Hvad hos dig är sand
är låghet och hvad falskt förhållande;
gåk bort och presda dem dig själfva älska.
(synen förödmis)

Twiflet röster:

Skett är blott sken
och tom all kunskap; om det tomma, du
din egen skugga jagar blott; stig upp,
gåk hädan - någon annan väg ej gäfs
än tåla och förakta; ingen hjälp
der gäfs för människans, ej något medel
att hejda vellingarnas snabba hjul.

2

Buddha:

Du har ingen del i mig
i mig, du falske Visikitcha! löstigast
bland menuskans alla fiender.

Troupackan i klosterdragt, bär på biskopsbokar
och en mycket knippa

Hur djerfres du
förkasta våra helga böcker, störta
präns våra troner våra Gudar, jaga
ur templet folket, värfande den lag
som föder prästerna och stättar vändan?

Buddha:

Hvad du mig bjöder
bevaka, är blott flygtig form, som vexlar;
den fria sanningen står evigt kvar.
Tillbaka i ditt mörker!

Ålskogs fursten (s. 172) bärande en guldne
bäge, prydd med röda blommor, bäggular
spetsade med lågor. med honom följer
en trupp af tjioa stäpnader som tjunga
med stränga spel:

Ach, hvem kan sörja när af mycket armod
han sluts och hela lifet smältes hop
uti en solig suck, och hela världen
han flammade famnar under kyrans
heta glöd
(Laura) sid 173

~~Budha~~ Si Dharta! jag är din!
Hov, Kain, om ungdomsgladjen
ej är ljuf.
(Da' alla försökt locka B. men ej lyckats står
Glasödhorn framför honom med utsträckta
Armar -

Oprim, jag dot
af saknad efter dig! Hvad hummel har
du funnit, lika den vi lärd ägde
uti vårt Eden vid Robinis väg?
Der alla dessa långa är jag grätit!
Vänd om Si Dharta! O, vänd om! Blott
när
vid mina läppar, slut mig än en gång
intill ditt bröst - och dessa drömmars villa
skan flyktas. Se är i ke jag desamma,
du engång älskade?

Budha För hennes sak, hvars rodd du ^{nu} ~~här~~
du skona, jalaka skugga! Jämfört är
ditt spel; jag vill ej för den Kära form,
du levi, förbanna dig - men såsom du,
så är allt jordiskt Hven. Smält bort igen
uti ditt intet! sid 175.

En stari genomtränger luften, skänkets
hären firsörmer som molutappar, stormen
hörs det märknar skogar komma o. gå.
Högmodets djehal chano.

Uddracha, speföretfärdigheten med ett
quastigt folje af vidriga formlösa ting,
kryppande likt paddor, flaccide som läder-
lappar, stormen ryfter blåtäckorna genom
rymden, heften vunderstiter af skräk,
gäva tigt andra ågon, aut out är i
rörelse för att fresta mästarna.

Budha siter i fridfulla no oberörd af allt
detta, Ej ett rop rör sig på det träd under
hvilket B. sinner. Småningom firsörma
följer - Stjernans ljus byter fram genom mörk-
ret och Rastar sin ^{ly}stråle för mästarna.
Skolman firsörma, ^{balder} ~~hvar~~ ~~stige~~ ~~app~~
lyser öfver landskapet, Budha ner

nij längslamt -

I mångt lifets bo
jag dralls och spanat efter den som
byggt
vårt ~~sinn~~ sinnes fängelse af sorges tryck.
Hård var min kamp för att nå ut och
ro!

Röster -

I världar, jublen! Herrens röst till oss!

Buddha

Men nu
du mästare för detta tabernakel - Du!
jag känner dig! Du skan ej bygga mer
ditt smått hus af ler,
ej lägga nya sparrar på dess murar,
ej risa detta tak, der socker luras;
dess ås är bruten, rennande krusat,
som illusionen lyft ur gruset!

Jag går derur - Befrielsen går ser.

Talen har smannat högt dig lyser klart
från ~~huru~~

(Buddha färes)

(I världar jublen)

7 - (sid 205)

^{invid södra stad porten en grävelgång}
^{af vid den dikt, rader}
En fästplats sluttar utåt för Hadra, man ser stads
murar och bergstappar - Tills höger leder en
mat väg emellan små källor, de färdiga bostäder
Där vänster leder en bred väg som för till
stadens. Här gör man sig reda att mata sköten.
En äroport är rest för att bekla den med blommor
de som man ^{två}
färdiga folk till en Kapman som ser på
arbetet?

I kapten Kommit ifrån fjärran
nejder

^{nejder}
och kapten ser vår Herre - ja tillbror!
Ty han en Buddha blifvit världstillbror och
helig och förlösas menskorna
och Kommit hit? O Talen! - Om så är,
I ären Rika och välkomna gäster
Men en (falken appropar.)

Ju godt falk

Vi kapten ser den helga Mästaren högt
för honom våra Krän, han som förvarar
som furste återfånen är i storhet
hänget afvandra Kungens konung.

en men of
Talbot:

Bhadduk.

Uti en Gramba park, Leonard Wéluwana

(folgtes unregelmäßig versen.)

som I är långt långt från dig
 och saknar närmast till sin bär, som sökt
 dig oafbrutet - hos sin som följare,

Än han må komma åter hem till röt,
Län tron och falk, som längtar efter honom;
Än han må se den aulet förrän han dör.

Falket.

Än han må komma åter hem till röt,
Län tron och falk, som längtar efter honom.

Yasodhara

En trupp af his ryttare gån såndt
med denna levd:

Fursthinnans af ditt hus, Rahulas moder,
af längtan tårar att återse ditt aulet -
sam månans blomster, efter månans trävar
asoka knoppen efter kvinnans fot;
Om du har vunnit mer än du förlorat,
Hon beder om sin andel deruti,
Rahulas del, men mest af att dig hjälpa.

(En sakt säng bakom henne)

Hvad ligger under lifvets rot och bopp
har tathågata visat upp
Hvad prälsar oss från lifvets ve
det har vår Herre lärt oss se.) Humen
upprepar af Bönen

Just. När. När. Hvad lyfter him.

(Alla lysa på sängen) Långt bort emellan de
tarfliga pojorna Ho kommer Dudd. med sin skä,
De fattiga och sjuka falla ned och tulle honom
Yasod ser honom och känner igen Preman
springer till honom

Falket. Vem är han? Vem?

Vår sng man var en Rishi sason denne?

Yasod. Springen till honom och lyfter slöjan?
ropar, Siddharta!

O, Herre! (faller till hans fötter med knäppten
händer, gråter.)

Han lyfter midot upp henne, håller henne
om lifvets tagar gorsens hand och går
på fram till rampen alla falla falket faller

Falket. Vår prins Siddharta, en Rishi Budha -
på Rana för honom. Han helkar alla med
kärleksfulla blickar - Hans läringar
stamma långt bort i fjärran -

(Mannen ser förvånad och vred på prinsen)
Budha. Det enda ökar på din skuld

det goda prälsar och betalar;
det enda fly, det goda följ
och stjer dig själv. - Det vägen är i

(Läringarna och falket upprepar versen)

Buddha kommer från Tai Kungan, bogen
Pua för honom i höfvisk ädmynskhet.
Kungan närmast sig ej, utan vreden blottas
från hans ögon, smärtingar för mildras dock
eliken säger:

Men detta slutet f
Att du den höge furst Rödarta stjäd (sig)
sig i sin rike in med rakad kufvad
håld i en trasa med sandat klädd fot,
och föda dig gande af låga Juddas ^(vissa på)
Kan, hvilken lefde som en Gud? ^{Kajörna} Min sam
alla arfvinge till detta vida rike &
Du skulle komma som din rany sig eggar
angifven utaf lauras sker och tramp
af ryttare och fotsolk; minna trupper
vid någon liggan laggade och falken
vid stadens portar väntat dig; men hvor
har du du dövalts de långa dystra år,
din ~~krönt~~ ^(varar på dig) fader suttit i sin sorg
och hon som lefvat enlygt i koro brak,
firsakat hvare glädje, aldrig hört
en enda ljud af däng och strängspel,
ej blivit någon festlig dräkt, för'n nu
du i sin gyldne mantel hon välkomnar
en make - Klädd i tiggarns gula trasor.

Min son! Hvi kommer detta?

Buddha (~~seer sig~~)

Det är, o fader! seden hos min släkt.
Kungen.

Min släkt räknar tron
en kunnatet från Maha Sammet, men
ej något död som detta.

B.

Jag ej en dädlig härkomst talat men
en en olycklig, om de många Buddhas,
som varit och som skola komma, jag
från dem min härkomst leder, hvad
de gjort

jag gör; och det som händer nu, har hänt
föret, att vid sin port i Krigsrustning,
en Koning mött sin son, en furste, klädd
i eremitens dräkt; och att i Kraft
af självbehärskning och af kärlek höjd
långt öfver alla jordens Kungars makt,
den förade verldsprälsarn löjt sin Pua -
som nu jag gör - och uti ädligt kärlek,

tu kvittande af skuld för tragen ömhet
hemburet förstlingspunkten af den skatte
han skulet, närmare nu jag gör - (nemais)

Kungen: - Villken skatt?

B. Jantar med mildhet Kungens hand -
rifad den andra Gassid - går fram
enrekan jalket upp på paviljongen

B. Jag Buddh, som gret med alla bröders talar;
hvars hjärta hela världens tunga bar;
nu jublar jag, ty Frihet ges! Och I,
som lider! veten det

I lider af en sjukdom. Tungen annan
er tvingas hälsa fast vid lif och död
och hvirfla kring på hjulet, Jamna, Kypa,
dett skrar utaf kval,

dess ring af talar, naf af Tittel. Sen,
jag Samning, eders bär! Djupt under afgrund,
högt afvar himlar, bortom Stjernors krets,
längt fjerran Brahmas tron,

för all begynnelse och utan slut,
som symde evig, vissat af att viist,
der ges en ^{lagar} guddomsmakt, till gott hon leder.
dett blott bestå. (folket seprang)

Samt står det skrifvet, att hvar menskas lif
är en produkt af hennes förra lefnad;
fjufliorna synas alstra sorg och ve,
fjufliorna dygder frid.
(upprepa af alla)

I spör den hoar i sätt. Sen dessa sken!
hoar sesam är var sesam, såden såd.
Så veta tyrtuade och chörket: La
och dansas menskans lotte.

Nu kommer, spörande de tung, hon rätt
i gångha lif, så mycket sesam, såd;
så mycket gift och agnäs pröv, som henne
och jorden mata ut.

Om dag för dag hon varder helig, rättvis
och god och sanner och äfvar kärlek, rycker
begärens händer upp, hur ände blöda,
här lefnads lusten döi -

du äi med dödens hennes lefnadsräkning
afslutas, kvittast äi det ondas Konto,
det godas poster lefva, våra frukter
i näi och fjärran tid.

Ej någon längtan mersten henne
plåga,
ej några syndens fläckar; jordens glädje
och sorg ej störa evighetens frid
ej födelse och död.

Hon älgår i Nirvana. Hon äi etc
med lifvet, lefver ej; hon äi ej mer,
hon salig äi.

Om Mani Padme, Om!

Shut -

Refert 1926

$\frac{2}{11}$ 1926

$\frac{2}{11}$ 1926